

ת"ד 8213/11/15 - מדינת ישראל נגד סאהר סואעד

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 8213-11-15 מדינת ישראל נ' סואעד
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות עו"ד תומר יצחקי

המאשימה

נגד

סאהר סואעד באמצעות עו"ד עומר
סנעאללה

הנאשם

הכרעת דין

1. לפני תאונת דרכים בה היו מעורבים שני רכבים. השאלה שעומדת להכרעה לפני היא האם הנאשם, בנהיגתו, גרם לתאונה.

מסקנתי היא שהנאשם גרם לתאונה, לאחר שנהג בקלות ראש, פנה שמאלה, ללא שנקט באמצעי זהירות נדרשים, וחסם דרך נסיעת רכב אחר, שהחל בעקיפתו באותה עת, וגרם להתנגשות בין הרכבים.

לפיכך, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

האשמה

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות של פניה לא בבטחה, נהיגה בקלות ראש, והתנהגות הגורמת נזק.

על פי כתב האישום, ביום 12.8.15, סמוך לשעה 7:00, נהג הנאשם ברכב פרטי, תוצרת "דייהו" מ.ר. 9402316, בכביש 804, מכיוון צפון לדרום והגיע לק"מ 1.3. אותה עת מאחורי רכב הנאשם, נסע רכב פרטי, מסוג "פיאט", מ.ר. 4120530 (להלן - הרכב המעורב), שהחל בעקיפת רכב הנאשם. הנאשם נהג ברשלנות בכך שבהגיעו לק"מ הנ"ל, פנה שמאלה לכיוון שטח חקלאי, שלא בבטחה ומבלי שנקט באמצעי הזהירות הדרושים, כדי לא להפריע או לסכן עוברי דרך, חסם דרכו של הרכב המעורב וגרם להתנגשות. כתוצאה מהתאונה נפגעו 2 אנשים וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה גורסת שהנאשם פנה שמאלה, לעבר דרך צדדית, מבלי שהתבונן במראות ומבלי שאותת, בזמן שהרכב המעורב שנסע מאחוריו, החל לעקוף אותו, ובכך חסם את דרכו של הרכב המעורב, וכתוצאה מכך ארעה התנגשות בין שני הרכבים.

מנגד, ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום בציינה שהרכב המעורב זיהה את רכב הנאשם נוסע לאט, סמוך לצומת, בה התכוון לפנות, המשיך בנסיעתו המהירה, ביצע עקיפה מסוכנת ולא חוקית של רכב הנאשם בצומת, ופגע בו, בעת שזה פנה שמאלה, בצומת, שמוביל לשטח חקלאי.

הראיות

5. מטעם המאשימה העידו:

הבוחן ופיק דגש (להלן - הבוחן).

השוטר מסאלחה טלעת (להלן - השוטר מסאלחה).

סואעד אחמד, הנהג המעורב (להלן - הנהג המעורב).

עווד סואעד, בנו של הנהג המעורב - (להלן - עווד).

באמצעות עדי התביעה הוגשו:

1/ת - תעוד רפואי של עווד, ת/2 - שרטוט של עווד, ת/3 - דוח בוחן, ת/4 - דוח נזקים, ת/5 - סקיצה, ת/6 - דוח פעולה בוחן, ת/7 - תרשים, ת/8 - לוח תצלומים, ת/9 - טופס הודעת זכויות, ת/10 - הודעתו של הנאשם, ת/11 - דוח פעולה של השוטר מסאלחה, ת/12 - סיכום ביקור רפואי של עווד, ת/13 - סיכום ביקור רפואי של הנהג המעורב, ת/14 - הודעת הנהג המעורב, ת/15 - הודעה על תאונת דרכים של הנהג המעורב.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

האם מקום התאונה הוא "צומת"?

11. ההגנה טענה שהתאונה התרחשה ב"צומת" והנהג המעורב לא היה רשאי לבצע עקיפה במקום.

המונח "צומת" מוגדר בסעיף 1 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, כלהלן:

"צומת" -

השטח המתהווה על ידי פגישתם של שני כבישים או יותר המוגבל על ידי קווים שפותח כבישים או אבניה שפה שלא אותם כבישים או על ידי הארכתם המדומה;

צומת אינו כולל -

(1) התמזגות כבישים בדרך מהירה;

(2) שטח המתהווה על ידי פגישתם של שני כבישים כניסה ויציאה לחצרים, או עסדרגיש לבית, למגרש חניה, לתחנת דלק או למפעל, אלא אם סומן אחרת בתמרור;

הבוחן שלל את טענת ההגנה שמקום התאונה הוא "צומת וציין בעדותו: **"אין שום שלט לכיוון הרכבים שמראה שזה צומת. יכול להיות שיש תמרור של אלה שיוצאים מהשטח החקלאי, אבל בכיוון נסיעת הרכבים אין תמרור ולא היה תמרור שמראה שזה צומת. אין פניה שמאלה"** (עמ' 27 לפרו', ש' 1-3). בהמשך, בהתייחסו לצילום 9, בלוח התצלומים ת/8, כשנשאל האם מותרת עקיפה במקום, כשמצד שמאל של הרכב העוקף צומת, השיב: **"אין סימון של צומת"** (עמ' 30 לפרו', ש' 12, 22).

הנאשם אף הוא העיד שבמקום אין כל תמרור המורה על "צומת". כשנשאל האם ראה תמרור שמגדיר צומת, השיב: **"לא ראיתי"** (עמ' 42 לפרו', ש' 21-22). כשנשאל מדוע הגדיר את המקום כ"צומת" הסביר: **"כי יש שם קו מקווקו, ואין שלט שאוסר כניסה או פניה שמאלה"** (עמ' 42 לפרו', ש' 24).

הנאשם ציין שפנה שמאלה לדרך שראשיתה בכביש אספלט, והמשכה, לאחר כמאה מטר, שביל עפר (עמ' 42 לפרו', ש' 33).

יצוין שבחינת צילום 9, בלוח תצלומים ת/8 מעלה, לכאורה, שעסקין ב"שטח המתהווה על ידי פגישה של כביש עם כניסה ויציאה לחצרים", וכעולה מתקנה 1, כאמור, שטח זה אינו נכלל במונח "צומת".

כך או כך, גם אם ההגנה הייתה מוכיחה שמדובר ב"צומת", הרי שהוכח לפני, כפי שיבואר מטה, שהנאשם פנה שמאלה, ללא שבחן אם הדרך פנויה, וללא איתות, ובכך גרם לתאונה.

אחריותו של הנאשם לתאונה

האם הנאשם פנה שמאלה שלא בביטחה?

6. מהודעותיו של הנהג המעורב, אחדד סואעד, עולה שבעת שעקף את רכב הנאשם, משמאל, רכב הנאשם, פנה שמאלה, בפתאומיות, לעבר דרך צדדית, ללא שבדק, טרם הפניה, האם הדרך פנויה, וללא שאותת טרם הפניה.

עמוד 3

בטופס הודעתו על תאונת דרכים, מיום 16.8.15 (ת/15) ציין: "הייתי נוסע לעבודה לכיוון עראבה פתאום אוטו נוסע לפני לאט נתתי איתות לעקוף אותו ושמה מותר לעקוף, פתאום אני כמה מטרים רחוק ממנו הוא פנה שמאלה... בלי איתות בלי להסתכל, ברחתי קצת שמאלה נתתי לו מכה בכנף קדמי בצד שמאל".

בהודעתו, מיום 17.8.15 (ת/14) ציין: "נהגתי ברכב פיאט... ונסע לפני רכב במהירות איטית ואותתי והתחלתי לעקוף וכשהייתי במקביל אליו הוא סטה אלי ואני ברחתי לשמאל ופגעתי ברכבו והוא דחף אותי למעקה בצד שמאל ועצרתי את הרכב" (עמ' 1 להודעה, ש' 1-4).

כן ציין שנסע במהירות "80 קמ"ש", רכבו היה תקין, מזג האוויר נאה, ראות טובה, אור יום, והכביש היה יבש (עמ' 1 להודעה, ש' 6-8, עמ' 2 להודעה, ש' 10). כשנשאל האם הספיק לבלום השיב: "הספקתי אבל הייתי קרוב" (עמ' 2 להודעה, ש' 14).

בעדותו שב וחזר על גרסתו: "בין צלמון לעראבה, בערך 55-60 מ' ראיתי לפני אוטו שנוסע לאט. אותתי כדי לעקוף אותו, עקפתי אותו וכמעט הגעתי מול האוטו והאוטו נכנס בי. אני רציתי לברוח ממנו אז לא הספקתי, מולי יש גשר מבטון וקיר מברזל, הוא נתן לי מכה בגלגל קדמי של האוטו שלי מצד ימין. מהמכה שלו באוטו שלי, הוא עף לצד שני... אני קיבלתי מכה מהאוטו שלו והוא זרק אותי מהמכה לברזל" (עמ' 33 לפרו', ש' 16-21). בהמשך שב וציין: "אני רציתי לעקוף אותו, הגעתי לידו והוא פנה מיידית שמאלה. אני רציתי לברוח ממנו ואם לא היה מעקה הייתי נופל למטה. הוא יצא בצורה חדה וסגר עלי. הוא לא ראה אותי כנראה, אולי הוא ישן. הוא פגע בגלגל הקדמי של הרכב שלי והגלגל נפל" (עמ' 34 לפרו', ש' 17-20).

כשעומת עם הודעתו במשטרה, בה מסר: "אני ברחתי לשמאל ופגעתי ברכבו", הבהיר: "לא נכון. הוא פגע בי וזרק אותי למעקה והייתי נופל" (עמ' 34 לפרו', ש' 23-26). ובהמשך: "לא נכון, הוא נתן לי מכה. אני ניסיתי כמה שאפשר לברוח, הוא המשיך לכיוון שלי, פגע בי וזרק אותי לשמאל..." (עמ' 34 לפרו', ש' 28-29). כשנשאל, אם כן, האם הדברים שמסר בהודעתו אינם נכונים, ציין: "זה אותו הדבר מבחינתי. הנאשם הוא זה שפגע בי. הוא זה שנכנס בי וזה מה שהיה. זה אותו הסבר ואין סתירה בגרסה שלי" (עמ' 35 לפרו', ש' 1-2).

אשר לרכב הנאשם ציין: "הוא היה לפני הצומת ונסע לאט, הוא נסע בצד ימין ולא אותת כלום" (עמ' 33 לפרו', ש' 25).

כשנשאל האם ההתנגשות הייתה תוך כדי שהנאשם החל לפנות שמאלה לכיוון השטח החקלאי, השיב: "לפני כן הוא התחיל לפנות שמאלה" (עמ' 34 לפרו', ש' 11).

עדותיו של הנהג המעורב הייתה עקבית ומהימנה ותאמה את ההודעות שמסר. נהג זה שב וציין שהבחין ברכב הנאשם נוסע לאט, במרחק של כ"55-60 מטר. בשלב זה אותת כדי לעקוף אותו, החל בעקיפה, וכשהגיע סמוך אליו, רכב הנאשם פנה, "בצורה חדה", שמאלה, ללא שאותת, וחסם את רכבו. ניסיונותיו להסיט את רכבו שמאלה לא הועילו, והתאונה הייתה בלתי נמנעת. רכב הנאשם, לטענתו, התנגש בגלגל קדמי-ימני של רכבו, ורכבו נהדף, כתוצאה מכך, למעקה.

ההגנה טענה שגביית הודעתו של עד זה נעשתה באופן רשלני. העד, לשיטתה, לא עומת בחקירתו עם ממצאים מהזירה,

ועם טענות הנאשם, ויש בכך משום מחדל חקירתי, שיש בו כדי להביא לזיכוי הנאשם.

ברעפ 4389/12 אנטולי סצקו נ' מדינת ישראל פסק כב' השופט שוהם, בציינו את דברי י' קדמי, בספרו על הראיות חלק רביעי עמ' 1984 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009), ש"יש להבחין בין 'מחדל' לבין 'אי מיצוי הליכי החקירה'". השאלה, לדבריו, אם כן, אינה האם אפשר וראוי לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר.

יצוין שהנהג המעורב מסר הודעה נוספת על התאונה (ת/14) ועדות בבית המשפט, בהם שב וחזר על הגרסה שמסר בהודעתו. לצד הודעותיו אלה קיימת גם עדותו של בנו, שנסע עמו, ועדותו של הבוחן, ומסקנותיו, שתומכות בגרסתו. בנסיבות אלה קיימות די ראיות, מעבר להודעתו של העד, שיש בהן כדי להוכיח את האישומים המיוחסים לנאשם מעבר לספק סביר.

גרסתו של עווד סוועאד

7. עד התביעה, עווד סוועאד, בנו של הנהג המעורב, שישב לצד אביו, בעת הארוע, מסר גרסה שתומכת בגרסת אביו. בלשונו: **"היה לפנינו רכב שנסע לאט לאט ואבא שלי הסתכל במראות וראה שאין רכבים ואותת ולאחר מכן החל בעקיפה ואז הנהג השני הנאשם בדקה האחרונה פנה שמאלה בלי לאותת. הנאשם רצה לפנות שאלה כשאין כניסה ואבא שלי ברח ממנו. אבא שלי ברח שמאלה כמה שהוא יכול, פגע במעקה ואז נפתחו כריות אוויר ואני קיבלתי מכה בגוף וזהו"** (עמ' 6 לפרו, ש' 23-24, עמ' 7 לפרו, ש' 1-2). לשאלת התובע ציין שהתאונה ארעה **"בנתיב השמאלי"**, כשדבריו רכב הנאשם **"ביצע פניה במקום שבו אין כניסה"** ואז פגע ברכבם (עמ' 7 לפרו, ש' 9-10). העד ציין שנפגע בגופו ובידו, והוגש תיעוד רפואי לעניין זה (עמ' 7 לפרו, ש' 12-13). כשנשאל מה היה המרחק בין רכבם לרכב הנאשם, בעת שהבחין ברכב הנאשם לראשונה, השיב: **"כ-50 מ'"** (עמ' 7 לפרו, ש' 31). כשנשאל לגבי מהירות נסיעתו של אביו ציין: **"הוא נסע אולי 80 קמ"ש. שם מותר לנסוע 80 קמ"ש"** (עמ' 8 לפרו, ש' 3).

בחקירתו הנגדית שב וציין: **"מותר לעקוף. אין כניסה לשמאל"** (עמ' 8 לפרו, ש' 10). כשנשאל מי פגע בשני, השיב: **"הוא פגע בנו. אבא שלי סטה שמאלה"** (עמ' 8 לפרו, ש' 18).

כשנשאל בחקירתו הנגדית, האם דיבר עם אביו לאחר ששב מבית החולים, על התאונה, ציין: **"יכול להיות שדיברתי איתו"** (עמ' 7 לפרו, ש' 27). על רקע דבריו אלה טענה ההגנה שעדותו של העד אינה אובייקטיבית.

בנו של הנהג המעורב, עווד, כאמור, ציין בעדותו שיתכן ודיבר עם אביו על התאונה, ובנסיבות אלה התרשמתי שאין מדובר בעדות ניטרלית לחלוטין. עם זאת מצאתי שעדותו תומכת בגרסת אביו בנקודות מהותיות, ולא סותרת אותה, ויש בכך כדי לחזק את גרסת התביעה. העד מסר שהבחין ברכב הנאשם ממרחק של **"כ-50 מ'"**, ואביו נסע במהירות של **"כ-80 קמ"ש"**. לדבריו, רכב הנאשם, שנסע לפניהם, נסע **"לאט לאט"**, אביו אותת טרם החל בעקיפת רכב הנאשם, ולאחר שהחל בעקיפה, **"בדקה האחרונה"** רכב הנאשם פנה שמאלה, מבלי לאותת, ואביו **"ברח"** ממנו.

עדות הבוחן

8. ממצאי דוח הבוחן ועדותו משתלבים עם גרסת הנהג המעורב ובנו ותומכים בה.

הבוחן הגיע למקום התאונה כחצי שעה לאחר התרחשותה (ת/6, עמ' 23 לפרו', ש' 26).

על פי ממצאי הדוח שערך (ת/3), רכב הנאשם נסע בכביש 804, מכיוון סלמה לערבה, כשהרכב המעורב נוסע אחריו. כשהרכב הנאשם הגיע לק"מ 1.3, פנה שמאלה לשטח חקלאי, חסם דרכו של הרכב המעורב, שהיה בעקיפתו מצד שמאל, וארעה התנגשות בין דופן ימין של הרכב המעורב ודופן שמאל של רכב הנאשם. מעוצמת ההתנגשות רכב הנאשם הסתובב עם כיוון השעון ונעצר, והרכב המעורב המשיך בנסיעה והתנגש במעקה הבטיחות בצד שמאל ונעצר. מצב הרכבים, תוואי הדרך ומצבה לא היו גורמים לתאונה.

בעדותו שב והדגים את התרחשות התאונה (עמ' 26 לפרו', ש' 8-3) וציין שרכב הנאשם פנה שמאלה וחסם דרכו של הרכב המעורב (עמ' 23 לפרו', ש' 12-13, עמ' 26 לפרו', ש' 14). בלשונו: **"הוא (הנאשם) פנה שמאלה ולא נקט באמצעי זהירות, פנה שמאלה, ורכב הפיאט פנה שמאלה והתנגש בו. הרכבים נזרקו כל אחד לכיוון אחר ונעצרו"** (עמ' 23 לפרו', ש' 15-16).

הבוחן ציין שבעת הארוע הכביש כלל קו מקוטע (עמ' 23 לפרו', ש' 10), אולם לאחר המקרה, סומן במקום קו הפרדה רצוף, וצוין שהפניה שמאלה אסורה (עמ' 23 לפרו', ש' 11).

כשנשאל, בחקירתו הנגדית, האם מי שהיה אמור לנקוט בזהירות ולתת זכות קדימה זה הרכב המעורב, שנסע מאחור, הבהיר: **"לא. חובת הזהירות חלה על הרכב הפונה שמאלה. הרכב הפונה לא נקט בשום אמצעי זהירות ופנה שמאלה תוך כדי חסימה של תנועה אחרת או רכב אחר"** (עמ' 27 לפרו', ש' 10-11).

לשאלת הסנגור האם בדוח קיימת קביעה מתי הרכב המעורב ראה את רכב הנאשם וביאזה מרחק היה ממנו, ציין בתחילה: **"לא יודע"** (עמ' 26 לפרו', ש' 19) אולם בהמשך עדותו ביקש להוסיף: **"המרחקים לגבי הרכבים היו מאוד קצרים מכיוון שהרכב היה בפנייה, לנתיב השני, זה לוקח זמן מזערי, שניה, משהו כמו שניה. אם נחזיר את הרכב לאחור שניה"** (עמ' 27 לפרו', ש' 13-15). ובהמשך: **"אם הוא (הרכב המעורב) היה במהירות 80 ואני מחזיר אותו לאחור, זאת אומרת, הרכב נוסע 80 קמ"ש, הרכב חוצה 22 מטר בשניה, במהירות של 80 קמ"ש. היה מרחק קצר ממנו כשפנה שמאלה"** (עמ' 28 לפרו', ש' 6-9).

כשהתבקש בחקירה חוזרת להסביר את משמעות המרחק הקצר, לעניין האחריות לתאונה, הבהיר: **"המרחק של הרכב הפונה שהוא מהנתיב עד למקום ההתנגשות או איפה שארעה ההתנגשות הוא מרחק קצר. הוא היה בתנועה, הרכב הפונה, הנאשם. אם המרחק קצר, זמן קצר זה מקצר את המרחקים"** (עמ' 30 לפרו', ש' 3-5).

לשאלת הסנגור אם המרחק בין הרכבים היה כ-60 מטר, האם אירוע התאונה היה משתנה, השיב: **"כן היה משנה וגם ההתרחשות התאונה הייתה שונה לגמרי. גם הנזקים ברכבים וגם ההתנגשות הייתה שונה לגמרי"** (עמ' 28 לפרו', ש' 24-28). כשנשאל לאחר מכן, אם, כטענת בנו של הנהג המעורב, הנהג המעורב הבחין ברכב הנאשם במרחק של כ-50 מטר (עמ' 7 לפרו', ש' 28-31), האם במקרה זה חובת הזהירות הייתה מוטלת על נהג הרכב המעורב, השיב: **"אנחנו לא מסתמכים על הנחות ועל עדי ראיה שמעריכים מרחקים"** (עמ' 29 לפרו', ש' 13).

הבוחן מסר גרסה עקבית ומהימנה, ועדותו השתלבה עם גרסת הנהג המעורב ובנו. ממצאי הדוח שערך ומעדותו עולה

שהנאשם פנה שמאלה, בעת שהרכב המעורב היה במרחק קצר ממנו, והחל בעקיפתו. מקום התאונה אינו מסומן כ"צומת", והנהג המעורב, לדבריו, רשאי היה לבצע עקיפה באותו המקום. הנאשם ביצע פניה ללא שנקט באמצעי הזהירות הנדרשים, וכתוצאה מכך התנגשו הרכבים.

יצוין שבהתאם למסקנת הבוחן, שלפיה בעת שהחל הנאשם לפנות, המרחק בין שני כלי הרכב היה קצר, כפי שציין הנהג המעורב, לא מצאתי יסוד לטענת ההגנה שעדויות הנהג המעורב ובנו מחזקות את גרסתה.

לשיטת ההגנה, כעולה מעדויות הנהג המעורב ובנו, הנהג המעורב נסע במהירות של כ-80 קמ"ש, והבחין ברכב הנאשם, ממרחק של כ-55-60 מטר, נוסע באיטיות, ומתחיל בפנייה שמאלה. ממרחק זה, לשיטתה, לו הנהג המעורב היה מאט, הנאשם היה משלים בבטחה את הפניה והתאונה הייתה נמנעת. חלף זאת, לשיטתה, הנהג המעורב נסע במהירות, ביצע עקיפה מסוכנת ורשלנית וגרם לתאונה.

יצוין שלא מצאתי יסוד לטענת ההגנה שהעדים ציינו שהבחינו בנאשם ממרחק של כ-50-60 מטר, כשרכב הנאשם נמצא מול הפניה שמאלה, או כשהחל את פנייתו שמאלה.

הנהג המעורב ציין שהבחין ברכב הנאשם, לראשונה, במרחק של כ-55-60 מ", אולם ציין שבשלב זה החל לאותת לצורך העקיפה. בהמשך ציין מספר פעמים שהנאשם פנה שמאלה בעת שרכבו הגיע "לידו", וכשהיה "כמה מטרים רחוק ממנו".

בנו של הנהג המעורב ציין שהבחין ברכב הנאשם, לראשונה, ממרחק של כ-50 מ".

בהינתן ראיות אלה לא מצאתי יסוד לטענת ההגנה שבשלב בו החל הנאשם לפנות שמאלה, הרכבים היו במרחק כזה שאפשר לנהג המעורב להאט את מהירותו ולמנוע את התאונה.

גרסת השוטר טלעאת מסאלחה

9. מדוח הפעולה, שערך השוטר מסאלחה (ת/11), עולה שהגיע למקום מיד לאחר התאונה (בדוח צוינה השעה 6:56), בעת שהרכבים היו במרכז הכביש. צוין שהנאשם מסר לו שרצה לפנות שמאלה לכביש גישה שיוּרד מתחת הגשר, ורכב שהיה אחריו פגע בו בצד. נהג הרכב המעורב ציין בפניו שהרכב שנסע לפניו פתאום נעצר ופנה שמאלה, ברח ממנו ופגע בו. צוין שבמקום אין תמרור שמעיד על צומת. מהמקום פונו 3 נפגעים במצב קל.

בעדותו ציין שאינו זוכר את התאונה ומתבסס על דוח הפעולה שערך (עמ' 31 לפרו', ש' 4-5).

דוח הפעולה של השוטר מסאלחה תומך אף הוא בגרסת הנהג המעורב ומסקנות דוח הבוחן, שלפיהן רכב הנאשם החל את הפניה ללא שנקט באמצעי הזהירות הנדרשים.

גרסת הנאשם

10. גרסתו הראשונה של הנאשם להתרחשות התאונה נמסרה בהודעתו (ת/10), מיום 31.8.15. בלשונו: **נהגתי**

ברכב דייהו מכיוון ואדי סלאמה ורציתי להכנס מתחת לגשר לכיוון סחנין לכביש עפר והסתכלתי במראה האמצעית והיה רכב רחוק ממני מאחורי ואז אותתי שמאלה והאטתי והייתי עדיין במסלול שלי ופניתי והסתכלתי במראה שמעתי חריקת בלמים עם צופר והסתכלתי במראה וראיתי רכב עוקף משמאל ורציתי לחזור לימין פגע בי בכנף קדמי שמאלי ופגע במעקה וחזר לכביש" (עמ' 1 להודעה, ש' 2, עמ' 2 להודעה, ש' 3-6).

אשר למהירות נסיעתו, בעת פנייתו, ציין: "הייתי בהילוך שני והורדתי לראשון בערך 20-25 קמ"ש". כשנשאל באיזה מרחק היה הרכב מאחוריו כשהחל לפנות שמאלה, השיב: "בערך 30 מטר" (עמ' 2 להודעה, ש' 17). כשנשאל למה לא ירד לשול הימני, על מנת לפנות את הכביש לרכב שמאחוריו ולאחר מכן לפנות שמאלה, השיב: "היה רחוק ממני" (עמ' 2 להודעה, ש' 18-19).

הנאשם מסר בעדותו שהתכוון לפנות שמאלה מתחת לגשר, לקרקע חקלאית, ואין שילוט שאוסר על כך (עמ' 36 לפרו', ש' 20, עמ' 38, ש' 5-8).

בעדותו ציין: "הגעתי לצומת, רציתי לפנות שמאלה, נתתי איתות, הורדתי הילוך משני לראשון, מהירות 20-25 קמ"ש, ראיתי במראה, היה רחוק ממני 200-250 מטר. רציתי לפנות. באמצע הפניה כשאני פונה, ראיתי במראה שמאלית שהוא רחוק ממני. הוא כבר פגע בי בדלת הנהג מצידי וגם בכנף קדמית. הוא היה במהירות מופרזת והמשיך" (עמ' 39 לפרו', ש' 3-6). בהמשך ציין: "אחרי הצומת מתחת לגשר. נתתי איתות והסתכלתי במראה שמאלית ואמצעית, הוא היה רחוק ממני 200-250 מטר. כבר עשיתי פניה והסתכלתי במראה היה רחוק ממני 20-30 מטר אפילו פחות. פגע בי ובמעקה של הכביש" (עמ' 39 לפרו', ש' 29-31).

אשר למהירות נסיעתו ציין: "עצרתי בצומת, נסעתי הגעתי עד ל-40-50, בהילוך שישי, הורדתי להילוך שני, מהירות 30 קמ"ש. היה רחוק ממני, הסתכלתי במראה, כשאני פניתי הוא כבר היה אחרי" (עמ' 41 לפרו', ש' 2-4).

גרסתו לגבי מקום ההתנגשות לא הייתה עקבית. כשנשאל היכן ארעה ההתנגשות ציין: "באמצע הכביש", ובהמשך, כשנטען שההתנגשות לא הייתה בנתיב שלו, ציין: "אמצע הרכב היה על הימני עדיין" (עמ' 41 לפרו', ש' 8 - 11) בהמשך, כשנשאל אם כל הרכב שלו היה בנתיב שלו בעת ההתנגשות, השיב: "כן" (עמ' 41 לפרו', ש' 15-16). כשעומת עם דבריו קודם לכן לפיהם אמצע הרכב בנתיב הימני וחצי בשמאלי, השיב: "לא חצי, אולי גלגל" (עמ' 41 לפרו', ש' 17-18). בהמשך כשנשאל באיזה נתיב הייתה ההתנגשות, ציין: "אני לא זוכר" (עמ' 41 לפרו', ש' 22-23). כשנשאל האם יכול להיות שבנתיבו, השיב: "יכול להיות" (עמ' 41 לפרו', ש' 24-25). כשנשאל האם יתכן שחלק מרכבו היה בנתיב הנגדי, עבר את קו האמצע, השיב: "אולי כן" (עמ' 41 לפרו', ש' 32-33).

כשעומת עם טענת העדים ברכב המעורב שלפיה לא אותת, ציין שאותת (עמ' 42 לפרו', ש' 13-14). כך גם כשנשאל האם התבונן במראה השיב בחיוב (עמ' 42 לפרו', ש' 9).

גרסתו של הנאשם אינה נתמכת בכל ראיה נוספת, נפלו בה סתירות וניכר היה שבעדותו עשה כל שלאל ידו להרחיק עצמו מהאישומים שמיוחסים לו.

כך, כשנשאל בהודעתו באיזה מרחק היה הרכב מאחוריו כשהחל בפנייה שמאלה, ציין "בערך 30 מטר". עם זאת, כשנשאל מדוע לא ירד לשול הימני לפנות את הכביש לרחוב שמאחוריו ולאחר מכן פנה שמאלה, השיב: "היה רחוק

ממני".

בדומה, בעוד שבהודעתו מסר שבעת שהחל לפנות שמאלה, הנהג המעורב היה במרחק של כ"30 מטר", בעדותו ציין שבעת שאותת הבחין בנהג המעורב במרחק של כ"200-250 מטר" ממנו, ולאחר שביצע את הפניה היה רחוק ממנו "20-30 מטר אפילו פחות".

כך, כאמור, גם לגבי מקום ההתנגשות, מסר גרסה שאינה עקבית. יצוין שבעדותו מסר, לראשונה, שהרכב המעורב נסע "במהירות מופרזת", ויש בכך משום עדות כבושה.

11. לסיכום, על פי מכלול הראיות שהונח לפני אני קובעת שהנאשם ביצע פניה שמאלה, מבלי שבדק האם הדרך פנויה, והאם ניתן לבצע את הפניה בבטחה, וכתוצאה מכך, התנגש ברכב המעורב שעקף אותו באותה העת, והיה במרחק קצר ממנו.

עדויות של הנהג המעורב הייתה עקבית, עדות בנו תמכה בו, מסקנות דוח הבוחן, ודוח השוטר שהגיע לזירה מיד לאחר התאונה, תמכו בה. עדויות של הבוחן הייתה עקבית, ותאמה את הדוח שערך.

גרסת הנאשם לא הייתה עקבית, נפלו בה סתירות, וחלקה הייתה בגדר "עדות כבושה". ניכר היה מתשובותיו שהוא מנסה להרחיק עצמו, בכל דרך, מהתאונה. גרסתו חיזקה את עמדת התביעה, והיה בה כדי לקעקע את מהימנותו.

סוף דבר

12. בהינתן האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, **פניה לא בבטחה, נהיגה בקלות ראש, והתנהגות הגורמת נזק.**

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 6.8.20 בשעה 12:00.

ניתנה היום, ה' אב תש"פ, 26 יולי 2020, בהעדר הצדדים.